

cum am proceda? Am fi trimis și noi, să vedem ce se întâmplă acolo, ce își doresc, cum putem să ne promovăm interesele? Dacă mă uit cu atenție, nu știu ce ar putea să aibă italienii, spaniolii, francezii sau germanii împotriva noastră (mă aflu încă în faza unor percepții umanitariste). Nu putem să continuăm politica românului cu șapte inimi în pieptul de aramă. Trebuie să ne adaptăm la condițiile dezastruoase în care ne aflăm și să găsim căi de acomodare și deschidere. Altfel, suntem cu toții nebuni care se sinucid și nici n-ar fi asta o tragedie, dar vom provoca noi distrugerea statului, ceea ce ar fi mai mult decât lamentabil pentru că nu noi l-am construit. Eu cred că, de acum înainte, trebuie să se facă un program de deschidere spre cei care ne „calcă”; îi știm cine sunt, îi „agățăm” pe stradă, nu pentru a le spune să plece, ci să le spunem ... domnule, știm cine sunteți, hai să discutăm, hai să vedem despre ce e vorba, de ce crezi că noi chiar suntem inamicii voștri. Vrem să avem relații de colaborare și cooperare.”

De atunci și până astăzi, n-am înțeles și nici nu cred că voi pricepe vreodată de ce ne-au tratat atât de mult timp ca și cum le-am fi fost inamici, deși nu doream decât să ne protejăm țara și încă mai păstrez senzația rece a sloiului de gheață care îmi însoțea tentațiile de a găsi soluții unor situații terifiante, mai mult prin inconștienta coparticipanților autohtoni. Depășind faza conotațiilor și considerațiilor, mă voi referi în continuare la un moment care văd că face epocă în „Vitrării”, cel al „dosarelor date de Talpeș americanilor”, după expresia domnului Măgureanu. Când auzi așa

ceva din gura unui om care a fost șeful SRI, timp de șase ani, iar cel acuzat a fost șeful SIE, timp de cinci ani – plus încă șase ani consilier al președintelui pe probleme de apărare și securitate națională, membru al CSAT – și o vezi preluată cu insistență de revista pensionarilor SRI, „Vitrării”, cu „aprecieri” transformate în formule vituperante, devenite truisme, nu poți să nu sesizezi că se încearcă un joc murdar peste dezmințirile repetate pe care le-a făcut. Astfel, tocmai acei care ar trebui să fie percepuți a se afla la vârsta maturității depline se pretează la practici de tristă amintire, „securiste”, intoxicând nu numai imaginea unei persoane, ci și mediul de percepere a unor mutații esențiale, petrecute în poziționarea geostrategică a țării. În luna martie 1993, după mai multe demersuri și contacte la diverse niveluri, am fost invitat în SUA pentru a purta discuții asupra relațiilor dintre cele două țări, în planul serviciilor de informații. Sesizasem, în urma mai multor reacții curioase ale reprezentantului FBI la București, domnul Nicholson, că mesajele mele erau nu numai prost înțelese, ci chiar distorsionate. În disperare de cauză am apelat la ambasadorul american la București, pe care l-am rugat să informeze și el Washingtonul. Nici nu puteam să-mi imaginez, la acea dată, că Nicholson era racolat de serviciile speciale rusești. Se pare că insistențele mele l-au convins pe domnul ambasador care, după experiența diplomatică avută în Polonia, era dispus să sprijine și eforturile românești de deschidere, trecând peste barajul mediatic la care eram supuși. Astfel, mai mult prin bune oficii semifociale, am reușit să obțin o „pro-

gramare” la Washington, nivelul contactelor urmând să fie stabilit în raport de interesul pe care urma să-l stărnesc. Un moment era clar stabilit, cel al conferinței cu titlul „Civilizarea securității române”, pe care urma să o expun în fața presei. Se pare că întâlnirile programate (FBI, CIA, Departamentul de Stat), ca și conferința de presă a depășit așteptările, făcându-mi-se onoarea de a fi primit, pentru concluzii, de chiar șeful FBI-ului. Am ajuns astfel în fața unei personalități impozante, afabile, chiar amabile, dispuse nu numai să discute, ci și să afle, vorbindu-mi în cei mai direcți termeni despre mult disputata problemă, în acea perioadă, a „fantomelor” românești de pe teritoriul SUA. Direct, și fără alte discuții, mi-a spus că pentru a trece la negocieri și la stabilirea de relații de colaborare, trebuia să predăm listele cu ofițerii acoperiți de pe teritoriul SUA, așa cum deja au făcut – eram sigur – Polonia, Ungaria și Cehia. I-am răspuns că „nu am nicio îndoială în ceea ce privește comportamentul celor trei țări, deoarece nu făceau decât să transfere niște informații din arhivele speciale (calculatorul de la Praga) ale Tratatului de la Varșovia, noului viitor aliat, SUA. Or, în ceea ce privea România, oamenii noștri nu au mai fost incluși în programele și acțiunile Tratatului de la Varșovia, începând cu anul 1971 și nu aveam, încă, nicio promisiune, nu mai vorbesc de garanțiile deja acordate conducătorilor de la Varșovia, Praga și Budapesta.

(continuare în numărul viitor)

